

Молодий комуніст

Орган Комітету молоді в Світловодському обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

25 ВЕРЕСНЯ

1976 року
Ціна 2 коп.

ВЗЯВ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ — ВИКОНАВ!

РАДІСТЬ НА ВСІХ ОДНА

ХЛІБОРОБИ СВІТЛОВДСЬКОГО РАЙОНУ ВИКОНАЛИ ПЛАН ПРОДАЖУ ХЛІБА ДЕРЖАВІ

Втілюючи в життя накреслення XXV з'їзду КПРС, палко підтримуючи почин хліборобів Кубані, трудівники села Світловодського району виростили високий урожай ранніх зернових культур. Щойно вони рапортували: в засіки Батьківщини засипано 24 тисячі 814 тонн зерна! Народного-господарський план продажу хліба державі перевиконано. Господарства району забезпечили себе насінням зернових, вживають заходів для вчасної оранки язю, повного забезпечення громадської худоби кормами.

З піднесенням сприйнявши промову Генерального секретаря ЦК КПРС товарища Л. І. Брежнєва на нараді партійно-господарського активу Казахстану, хлібороби району на 1500 гектарів розширили озимий клин.

Відчутну допомогу старшим товаришам тут подавали комсомольці. Про це — розповідь керівника Світловодського кореспондентського пункту «Молодого комуніста» С. Тишка:

— Успіх чи невдачу на ниві визначає не погода, а в першу чергу робота. Це й довело шнішнього літа хлібороби району. Наперекір погоді вони мобілізували всі сили, волю. Особливо добре трудилися в останні дні на перевезенні хліба події автомобілів. Тепер, коли першу заповідь перед державою виконано, механізатори згадують, як вчасно Леонід Ілліч Брежнєв звернув увагу, говорячи про те, що

об'єктивні причини можна знайти завжди. Але від цього нікому не легше. На те ми й комуністи, щоб активно, цілеспрямовано діяли, наполегливо працюючи переборювати об'єктивні труднощі, виконувати намічані плани.

Ці слова Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва взяли на озброєння молоді трудівники нашого району. Вони стали першими

помічниками комуністів. Чотирьох тисяч членів ВЛКСМ, майже тисяча молодих трудівників брали участь у збиранні врожаю ранніх зернових. У господарствах працювало 13 комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів, вони скопили хліба на площі 1500 гектарів і намолотили майже 50 тисяч центнерів хліба.

Серед молодих жінок переможцем став Григорій Ткаченко з колгоспу імені Котляковського. Олександр Задорожний з колгоспу імені Ульянова добився найкращих показників серед молодих жатківців, скопили за 12 днів зернової культури на площі 389 гектарів.

На транспортуванні хліба від комбайнів до токів, з токів на хлібоприймальні пункти відзначилися комсомольці колгоспу імені 40-річчя Жовтня, де секретарем комсомольської організації Михайло Воробйов. А найкращі показники серед молодих автомобілістів добився Ізюфер колгоспу імені Жданова Микола Зубенко. Грузовиком ГАЗ-51 він перевіз 4060 центнерів зерна.

Ціні господарства району продовжують продаж хліба державі.

хвостик, досвідчений буряковод, що відволік трактором причепи з коренями, із задоволенням спостерігає, як ударно трудяться комсомольсько-молодіжний екіпаж Станіслава Сирів'яка.

Гідна зміна виростає думав ветеран. Уже зараз на колгоспній Дошці пошани поруч його портрета — портрет Станіслава.

Справді, це поступаються один одному у праці ці застари, білозубі хлопці! Тракторист Петро Щербатюк і сні Микола Васильович, поміч-

хид соціалістичного змагання: може, сьогодні випередили цього непереможного Сирів'яка. Непереможного, бо на минулорічних «золотих жінках» він виборив перше місце і напевно першим за три робочих дні із сім'єю вперся. Та й сьогодні вранці, хукаючи на свої почервогнілі від холодної вітру руки, агітатор Люба Гілдесу зростає прикріплено до агрегату С. Сирів'яка червоною прапорець.

Микола Ковальчук узяв той заповітний прапорець на своєму комбайні і підбадьорливо усміхається своєму помічникові, кандидату в члени КПРС Миколі Шевченку. Немислячи його думки комсомольця Дмитро Рудь. Хвацько під'їхавши трактором, щоб завантажити причіп зеленою масою, він гукає молодим трактористам Михайлові Голованю і Сергієві Приймаку: — Вище темпи, хлопці, і носі вище! Буде випел наш!

А нива шумить радісним багатоголоссям. Такою вона буває тільки восени.

Л. КРАВЕЦЬ.
Колгосп імені Ульянова
Добровеличківського району.

КЛИЧЕ СЛАВА П'ЯТИСОТЕННИЦЬ

Ген туди, за виднокруг, утекло літо. Станіслав по-жалкував раптом, що так і не вдалося досхочу ним натішитися. Та і який хлібороб відпочиває влітку? — усміхнувся своїм думкам. І весна, і літо спливали в турботах. Бо хліба то просто: очолювати першу і поки що єдину в колгоспі механізовану ланку по вирощуванню цукрових буряків без затрат ручної праці!

Поле, на якому впевнено ходить комбайн Станіслава Сирів'яка, — його поле. Сам сів, проріджував, слухував, підживлював оці сто гектарів. Усього під цукристими в колгоспі імені Ульянова зайнято 400 гектарів ниви.

З великим піднесенням сприйняв він лист Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва до харківських буряководів, цукровиків і транспортників. І коли на загальних зборах трудів-

ників господарства йшло обговорення цього листа, хто, як не він, молодий комуніст, групкомсорт бригади, підвівся і першим дав слово зібрати по 360 центнерів буряків з кожного гектара свого поля! Багато думок викли-

ПЕРША ПОХВАЛА — КОМСОРГОВІ

кав у нього важливий документ. І про те, що настав час нової технології вирощування цукрих, і про те, що без затрат ручної праці виростити корені, а ось зібрати їх без цих затрат не вдасться. Потрібні нові комплекси, такі, як в інших господарствах.

Лист схвилював Станіслава, його товаришів і суперників по змаганню. І Микола Васильович Цима-

хив комбайнера Сергій Цимашовський.

На бурякових гонах, що зеленим килимом розстелилися, не тільки Микола Васильович Цимашовський із захопленням і заздрістю поглядає на цітку, заагатовану роботу екіпажу Станіслава Сирів'яка, а й члени його ланки по вирощуванню цукрих, комсомольсько-молодіжний екіпаж, де комбайнером комсомолець Микола Ковальчук.

Пізно ввечері, коли затихає поле, Микола Ковальчук поспішить до червоного кутка бригади. Уважно читатиме «Біскавку», бюлетень про

Поруч ветерана

Щоранку в розмірений гул багатьох машин уплітається мелодія його трактора. Разом з досвідченими механізаторами колгоспу імені Круської Віктор Флоренко поспішає на бурякову плантацію.

Віктор, учень Полтавського професійно-технічного училища, проходить виробничу практику в рідному колгоспі. — Минулого року теж допомагав нашим буряководам, — каже В. Флоренко. — Тільки тоді корені були удвічі меншими. А нині не встигнеш трактор підігнати, як причіп уже наповнений. Душа радіє за такий урожай, і працювати хочеться.

Один за одним йдуть з поля автомобілі і тракторні причепи. Серед них і причіп Віктора, навантажений цукристими. Їх збирає досвідчений комбайнер Іван Васильович Сухотенко. Дладити років відрива він хліборобській справі. У візну хвилину обов'язково підійде до Віктора і по-батьківському підбадьорить.

Буряководи господарства всім серцем сприйняли вітальний лист Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Ілліча Брежнєва харків'янам і одностайно підтримали їхню ініціативу про збільшення продажу державі цукрової сировини. В колгоспі імені Круської Кіровоградського району виростили буряки на площі майже 1000 гектарів. Кожен сьогодні видає по 300 центнерів коренів. Колгоспники дали слово відвантажити їх на приймальний пункт на 5 тисяч тонн більше, ніж зобов'язувалися. У цьому трудовому доробку буде вагома частка праці й Віктора Флоренка.

І. НАЗАРТІН.

На вігчкн: молодий механізатор Віктор ФЛОРЕНКО.

Фото автора.

Питанням розвитку фізкультури і спорту, впровадження нового комплексу ГПО було присвячено обласну нараду, що відбулася в Бобринці, з промовою «Про завдання партійних організацій по дальшому поліпшенню роботи колективів фізкультури у світлі рішень XXV з'їзду КПРС» на ній виступив секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

У роботі наради взяли участь секретарі міськомів і райкомів партії, заступники голів рай (міськ) виконкомів, секретарі райкомів комсомолу, голови міських та районних спорткомітетів, голови обкомів профспілок, голови обласних рад добровільних спортивних товариств, відповідальні працівники обласного спорткомітету.

На нараді виступили заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко, секретар Бобринського райкому Компартії України В. І. Костюк, завідувачий обласним відділом народної освіти Д. Ю. Стельмухов, начальник політвідділу облвійськкомату В. С. Самсонов, голова Ульяновського районного спорткомітету П. І. Яценко, секретар обкому комсомолу В. В. Петраков.

Учасники наради побували на спортивному святі в Бобринській восьмирічній школі № 3; ознайомилися з роботою колективу фізкультури радгоспу імені Рози Люксембург.

ОРИЕНТИР — НА МАСОВІСТЬ

З часу старту нового фізкультурного комплексу ГПО минуло понад чотири роки. І нині можна вже об'ємно оглянути роботу, яку провели партійні, радянські, господарські, профспілкові, комсомольські та фізкультурні організації області по його впровадженню. За цей час чимало було зроблено для того, щоб створити умови для занять фізкультурою і спортом на підприємствах; у колгоспах, навчальних закладах, за місцем проживання насе-

госпи Ульяновського району допомагають школам у спортивних спортивних баз.

І хоча в районі за чотири роки підготовлено понад 9200 значківців ГПО, цією цифрою фізкультурні активісти незадоволені. Тривають повторні старты, які передбачають перевірку зростаючої майстерності значківців, а зараз визначають якість усієї спортивно-масової роботи. Школярі, наприклад, виходять на старти не тільки для того, щоб отримати значок ГПО. Вони й після складання заліку з фізичної та військово-технічної підготовки продовжують удосконалювати свою майстерність.

Помітних успіхів добилися колективи фізкультури Світловодського заводу чистих металів, олійжиркомбінату і швейної фабрики (м. Кіровоград), колгоспів імені Щорса Ульяновського, імені Леніна Долинського, «Дружба» Новоукраїнського району. Тут уміло налагодили пропаганду фізкультури і спорту серед робітників і колгоспників, згуртували групи майбутніх значківців, їх очолили громадські тренери, фізорги.

Правильний орієнтир у своїй діяльності вибрали фізкультурні активісти Ульяновського району, які з кожним роком удосконалюють форми і методи організації та проведення спортивних поєдинків. Лише торік у районних змаганнях тут узяли участь 4114 спортсменів, а на обласних побувало понад 1600. Із сімнадцяти видів спорту влаштовують змагання на призми героїв-земляків. І найбільш масові поєдинки — з багатоборства ГПО.

За спеціально розробленим перспективним планом у кожному селі ведеться нині реконструкція наявних та будівництво нових спортивних споруд. Тепер у районному центрі є зразковий стадіон з футбольним полем, комплексними майданчиками. Будівельникам тут допомагали комсомольці Ульяновки, що виходили на суботники і недільники. Закінчується будівництво стадіону в селі Кам'яній Криниці. Споруджено 9 тирів, 17 спортивних залів. Підтримавши ініціативу бобринчан, кол-

госпи Ульяновського району допомагають школам у спортивних спортивних баз.

І донині ми не можемо розв'язати проблеми кадрів, які повинні налагодити фізкультурно-масову роботу в колективах фізкультури. В Олександрівському районі, скажімо, немає жодного інструктора по спорту зі спеціальною освітою. Із семи інструкторів у Кіровоградському районі чотири водночас працюють і керівниками художньої самодіяльності в клубах та будинках культури.

(Закінчення на 2-й стор.).

ОРІЄНТИР — НА МАСОВІСТЬ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Допущено формалізм у підготовці значківців ГПО серед учнівської молоді. Наприклад, у Світловодському районі пробував свої сили в підтягуванні на перекладині 131 восьмикласник, та тільки половина з них виконала нормативи. Серед 100 десятикласників — 65 процентів тих, хто справився з програмою, комплексом. А в Знаменській середній школі № 3 нормативи з плавання приймали шляхом опиту батьків.

Під час обласних змагань школярів на вогневому рубежі свою майстерність демонстрували 40 спортсменів, та лише 23 з них склали залік. Представники Кіровоградського, Гайворонського, Новомиргородського, Добровеличківського, Знаменського районів вивалили по 1—5 очок з 50 можливих. Коли було дано старт у плавальному басейні, то 17 учасників змагань зовсім не могли триматися на воді.

Комсомольські й фізкультурні активісти мали докласти максимум зусиль, щоб заліз з фізичної та військово-технічної підготовки склали всі призівники. Однак у Долинському, Вільшанському, Компаніївському районах третина вихованців комсомольських організацій не мала значків ГПО, чимало представників нашої області, які йдуть на дійсну військову службу, не підтверджують нормативів, які вони склали у своєму місті чи селі. Мають місце факти приписок, окультизмування. І це ще раз дає привід твердити, що роботу з допризовною молоддю пущено на самоплив. Як, наприклад, можна добитися масовості й майстерності в 31 колективі фізкультури Онуфріївського району, коли тут лише сім спортзалів і дев'ять тирів? А звідси й низький якісний показник. Ті, що виступали на нараді, подали конкретні пропозиції, які дають чіткі орієнтири для виправлення становища і поліпшення фізкультурно-масової роботи, впровадження нового фізкультурного комплексу в життя. Недоліки можна усунути тільки тоді, коли на місцях буде створено належну спортивну базу, коли групи ГПО очолять досвідчені фахівці, кращі спортсмени, фізкультурні активісти. Партийні, радянські господарські, профспілкові, комсомольські та фізкультурні організації мають об'єднати свої зусилля і зробити все необхідне, щоб допомогти кожному трудівникові, студентові, школяреві здобути високий фізичний гарт, який передбачають нормативи і вимоги нового комплексу ГПО.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МАШИНОБУДІВНИКА

ДЗВЕНИТЬ ТИША В ЦЕХУ

ПОРТРЕТ
БРИГАДИ

ТИША настає несподівано, з останнім ударом штампів по металевій стрічці. І тут, у ковальсько-пресовому цеху заводу «Червона зірка», де цілоденно стоїть такий ритонотний дзвін, що за кілька кроків не почуєш голосу сусіда, її відчуваєш особливо гостро. Тиша аж дзвенить. За годину обідньої перерви до неї просто не астигаєш звикнути. Природним здається отой металевий дзенькіт, який переповнює приміщення цеху, далеко лунає по заводському подвір'ю.

Зізна закінчується. Але хлопці з комсомольсько-молодіжної бригади Леоніда Артеменка додому не поспішають. Сьогодні ж бо футбольний матч на першості заводу, а більшість із них грає за цехову команду. То дарма, що ноги гудуть від утоми. Скільки ж це вони за день «перегримали» метал?

Сказати зараз важко, це вже економісти підрахують. Мабуть, не менше півсотні тонн. Як завжди. У цеху про них така думка: безвідмовні. Це значить, що на бригаду можна покластися, який би складним не було завдання. І ще — неспокійні, настірні. Як настірність відчувати на собі і комсомольське бюро, і цеховий комітет профспілки, і адміністрація цеху. Ім і без Артеменка та його бригади добре відомо, що без достатньої кількості тари для деталей на нормальну роботу нічого сподіватися. Так і ж, на комсомольських зборах, на профспілкових, на партійних Артеменко і Володимир Головоко — кандидати в члени КПРС, Микола Скалфус — молодий комуніст — одне і те ж: «Давайте тару!»

Якою радістю засвітилася їхній обличчя, коли взнали, що Жовтків Вод прийшли перші вагони з таким цінним для них і для всього заводу вантажем. А то ж так обсяглися тими деталями, що приходить інженер з техніки безпеки і відкачає верстат. Здається, гіршого й не придумаєш, коли ввійшов у ритм роботи, наче зрісся з верстатом, кожною жилкою відчуваєш його тремтіння.

— Не буду перелічувати всіх заслуг бригади, дуже вже їх багато, а у мене надто мало часу, — поглядає на годинник секретар партійної організації цеху Іван Іванович Шимко. — Скажу одне: найцінніші починання, якими славиться молоді завод, в більшості своїй беруть початок з цього колективу. Згадайте лише ініціативу: «25 надпланових сівалок щомісяця — XXV з'їздові КПРС». Їхня. Приходили до мене, до економістів по пораду. До речі, з економістами у них тісний зв'язок. Що б не придумали — на наукову основу.

Бригада — це спортсмени, бригада — всі учасники художньої самодіяльності. Приблизно за годину до початку зміни і репетирують. Коли художня самодіяльність цеху зайняла перше місце в заводському огляді, найбільше привітали, мабуть, впадо на долю різальників Артеменка.

Захоплення спортом у них — теж від неспокійної вдачі. Всі, як один, склали норми комплексу ГПО. У кожного, звичайно, свій улюблений вид спорту. Володимир Головоко, скажімо, біг любить над усе.

Результати далеко не олімпійські, та для мене, вважаю, епогані, — сміється Волода. — Після тисячометрівки біля штампів стоїш упевненіше.

А. РОМАНЮК.

ТЕМА ДНЯ

У Кіровограді відбулися збори партійно-пропагандистського активу. З доповіддю «Про роботу партійних організацій міста по виконанню постанови ЦК КПРС «Про завдання партійної освіти у світлі рішень XXV з'їзду КПРС» виступив секретар Кіровоградського міського комітету партії К. П. Неділько.

В обговоренні важливої теми взяли участь перший секретар Ленінського райкому партії М. Кіровоград С. С. Ліновиченко, директор університету марксизму-ленінізму обкому Компартії України А. Н. Гапон, секретар Кіровоградського райкому партії

М. Кіровоград С. М. Янчук, бригадир слюсарів-складальників заводу «Червона зірка», Герой Соціалістичної Праці, делегат XXV з'їзду КПРС О. О. Кошурко, секретар парткому комбінату «Кіровоградмашбуд» В. Я. Мішериченко, заступник секретаря партійного комітету Кіровоградського виробничого швейного об'єднання, пропагандист В. О. Кужеза, голова завкому профспілки заводу тракторних гідроагрегатів С. М. Феденюк, другий секретар Кіровоградського міського комітету комсомолу В. М. Калина, завідувач кабінетом політичної освіти на громадських засадах при парткомі заводу радіовиробів П. М. Єфремов.

Збори прийняли відповідну резолюцію.

Закінчувався 1975 рік. Радянські люди вшестеро дивилися у своє майбутнє, готуючи гідну зустріч XXV з'їздові КПРС.

Але це було цілком впевненістю у тих, хто ще перебував під впливом релігійної секти єговістів, або, як її ще називають, «свідків Єгови». Річ у тому, що керівники цієї секти, котрі звели гніздо в Сполучених Штатах Америки, зокрема їхній президент Натан Кнорр, уже багато років тому безапеляційно заявили, що 1975 року настане «кінець світу», «великий день» армагеддону.

Єговізм. Що це за секта і що вона проповідує? Коротка історична довідка секти «свідків Єгови» зводиться до того, що виникла вона в Америці в 70-х роках XIX століття як відгалуження адвентизму, а в нашій країні єговісти появились в 20-х роках і зосередились в основному в областях Західної України і Західної Білорусії, почасти в Прибалтії.

Керівний центр єговістів знаходиться в Брукліні, поблизу Нью-Йорка, де розміщено потужні радіостанції, друкарні, біблійну школу місіонерів тощо. Тут видається мільйонами тиражами різноманітна релігійна література десятками мов світу, в тому числі російською. Нинішній президент секти — капіталіст Натан Кнорр.

Щодо особливостей віровчення «свідків Єгови», то воно є поєднанням християнства з іудаїзмом і пристосоване до сучасних умов. Єговісти не визнають божої трійни (бога-отця, бога-сина і бога-духа святого), як це прийнято в християнстві, а поклоняються лише боготцю — Єгови. Їхній бог є жорстокий самодержець, який карає всіх, крім єговістів, його прибічників.

Сектанти відкидають віру в безсмертя душі. Душа, за їхнім віровченням, умирає разом з тілом. І лише з другим приходом Христа на землю воскреснуть тільки душі «свідків Єгови», котрі зостануться жити в «тисячолітньому царстві Єгови», яке встановить бог на землі після «кінця світу».

Оскільки армагеддон займає центральне місце у віровченні єговістів, є необхідність у глибокому його аналізі.

Справа в тому, що для єговістів Ісус Христос не рівний богові, а є лише син його, створений єним богом. А таких синів у бога немало. Зокрема, таким же божим сином є й Сатана. Визнаючи Христа і Сатану синями божими, єговісти пояснюють, що гріховність людини не від Адама і Єви, які всупереч божим заборонам їли не дозволені богом плоди, за що були жорстоко покарані, а їхній гріх тяжкою пошою впав на всі наступні покоління. Гріховність усіх людей від Сатани, повторюють єговісти.

Сатана ж, продовжують єговісти, намагався поділити світ зі своїм братом Ісусом, але останній гордо відмовився від такого союзу, і з того часу між ними, рідними синями божими, ведеться безкомпромісна жахлива війна. Відомо, вчать сектанти, що свого часу Христос приходив на землю в образі людини. І за гріхи людей він став жертвою — був розп'ятий, помер, воскрес, вознісся на небо і довгий час був біля бога-отця в раю. 1914 року Христос невидимо, тепер уже у вигляді духа, знову появився на землі, щоб підготувати останній бій із Сатаною, який носить назву армагеддону.

Підготовкою до армагеддону, спокійно твердять сектанти, були перша й друга світові війни, в яких уперше християни свою зброю війська Христа і Сатани. Наближається останній бій, у якому буде

НА АТЕЇСТИЧНІ ТЕМИ

пролито ще більше крові, лише «Сторожова башня» (релігійний журнал, що виходить у Брукліні російською мовою). «Ще пішли в історії людства, — підкреслює журнал, — не було такої кривавої ріки. Попливають потоки крові і заллять великі простори... шириною в 300 кілометрів». У цій війні загинуть усі атеїсти, радянські люди, прогресивні люди світу, іновірці, і тільки одних єговістів, безпосередніх «свідків Єгови», буде збережено, як вірне військо Христа, і для них буде організовано «тисячолітнє царство».

Ось цей жахливий «кінець світу», прихід армагеддону, був призначений єговістами на 1975 рік...

Як не жахливо, та коли йти поспішно за віровченням секти єговістів, то треба погодитися з тим, що визволення людства можливе тільки через війну. І єговісти не приховують цього. Посилаючись на

КОМУ СЛУЖАТЬ ЄГОВІСТИ?

біблію, вони твердять, що не треба молитися за мир, бо війни на землі неминучі, священні і що борються з ними не тільки шкідливо, а й гріховно, бо це буде порушенням волі бога Єгови. І хто служить земному світу, його ідеалам і проблемам, той служить Сатані, як господареві всіх земних справ.

Виятково реакційною є соціально-демагогія єговістів. Щоб відвернути трудящих від революційної боротьби, бруклінські теологи захищають приватну власність, експлуатацію, а віруючим пояснюють, що бог Єгова не всім людям дав право володіти «земними речами».

Єговісти відкрито виступають як вороги наукового комунізму. Проповідуючи армагеддон, вони не приховують, що є противниками миру, тому-то намагаються не підтримувати ніяких заходів прихильників миру.

«Свідки Єгови» — одна з найреакційніших релігійних організацій, котра відверто проповідує войовничий антикомунізм, людоненавистницькі ідеї ворожнечі між людьми, мораль приреченості і розчарування. Служить ця секта імперіалістично-монополістам, усім тим, хто ще виношує маячні плани нової світової війни, продовжує розпалювати міжнародну ворожнечу і недовір між народами.

Сектанти-єговісти є і в нашій області. І хоча їх порівняно небагато, але це не зменшує значення актуальності, важливості ідейної боротьби з їхнім віровченням, яке відвертає увагу віруючих від наших щоденних завдань, шкідливо впливає на їхнє ставлення до найважливіших проблем сьогодення.

П. РЯБОЙ,
член товариства «Знання».

Ми — интернаціоналісти

РОМАНТИКИ З УСТЬ-ІЛІМСЬКОЇ ГЕС

Ці семеро молодих людей — члени бригади будівництва Усть-Ілімської ГЕС (Східний Сибір), яку очолює бригадир, депутат Верховної Ради РРФСР Віктор Михайлов. Вони прибули сюди з різних республік, країв та областей Радянського Союзу.

Другий справа — Ахдар Рзаєв, азербайджанець.

З власної ініціативи проміняв

на сибірські морози теплий і м'який клімат Прибалтики латвійський Арнольд Кадікс (другий зліва). А киргиз Станбек Копурбаєв (перший зліва) упевнений, що природа на берегах високогірного озера Іссик-Куль, яке знаходиться в його рідній середньо-азиатській республіці Киргизії, найпрекрасніша. Але він, так само як і решта його товаришів по

бригаді: росіяни, українці, марійці, татари, мордва, — твердо переконаний, що його місце тут, у Сибіру, на землі справжніх мужиків.

Усього в бригаді Віктора Михайлова працюють люди сімнадцяти національностей. У житті, побуті вони друзі як ніде, але на роботі «без бою» першій у змаганні не поступляться. Хто відстав — сильно допоможе.

Такий уже характер у друзів-романтиків, яких на XXV з'їзді КПРС у своєму виступі перед делегатами міністр енергетики та електрифікації СРСР Петра Цепорожний назвав справжніми інтернаціоналістами.

Фото Д. ГРИНБЕРГА та
Б. КАУФМАНА. (АФН).

З-поміж усіх подій, що сталися в моєму житті за кілька останніх місяців, зустріч зі старим другом залишилася в серці найпомітнішою.

Іван прийшов ранковим автобусом. Зустрілася. Віп, стиснувши мене міцними руками, по-дитячому радів зустрічі. Ми лежали у високих травах і згадували минуле, говорили про життя. Іван розповів про свою двокімнатну квартиру в обласному центрі, про кольоровий телевізор... У неспокійну кімнату, яку я наймаю на околиці Онуфріївки, Іван зайшов, не приховуючи розчарування. А вже прощаючись, сказав співчутливо:

— З вітриками ти воюєш, Васю. Кому він потрібен, твій ставок? Живи ж я без нього, і все у мене гаразд...

Я тоді промовчав. Тільки знав, що товариш сказав те, що, здавалося, вже давно мені мали сказати інші. Невже справді нікому не потрібне те, чим живу я, рибовод Онуфріївського кінного заводу?

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ЧИ ПОТРІБЕН ЦЕЙ СТАВОК?

Я з дитинства бачив у снах чисті плеса нашого ставу, безбійний гріз, мовчазний зліб у гнізді роду. Я хотів вирощувати їх сам. Моє, тому, що довгий час мій батько працював рибоводом. Старий рибалка добре знав звички риб, їхні особливості, види. Я засинав батька запитаючим. Та не завжди діставав повні відповіді. Він мав багато життєвого досвіду, а от освіти... І ніхто в селі не міг сказати, де ж то знається на тих рибоводів.

Написав вісімнадцятилітній лист до редакції, просив посприяти, щоб це за науку-інженерство, де можна її опанувати. Нині єсть на світі факультет рибного господарства факультету Всеукраїнського інституту карпової промисловості. Спеціалізація — їх-савога і рибництво.

Господарство у мене невелике — вісімнадцять гектарів ставу, що на території Онуфріївського кінного заводу. Цей ставок треба вилити близько восьми тонн товарної риби. Та я впевнений, що доведений план можна вдвоє перевиконати. Навесні ми добре попрацювали з хлопцями — членами секції рибоводів-любителів. Іздили мало не за тридцять земель по мальків цінних видів риб, виготовляли штучні гнізда для нересту, кормушки, дбали про раціон годівлі.

Та на одному ентузіазмі далеко не зайдеш. Не відчувуючи підтримки з боку інших, членів секції потроху розчаровуються.

І справді, скільки можна «воювати» з піонерськими таборами,

вихованці котрих щороку вудками ловлять мальків, з обслуговуючим персоналом улаштовують пральні та бані на берегах? Як пояснити людям, що ставок — це краса, а не просто калюжа води? Сьогодні я знову сварилися з шофером, який минає ставку акумулятор. Терпить риба і від браконьєрів. А люди відко розмежують браконьєрство і риболовлю. І тому байдужі до знищення риб.

Коли дивився на багату експіровку «риболов», розбирався задрігав. У мене для роботи немає ні чобіт, ні снастей, ні човна.

— Ти до мене, як муха до води, зі своїм ставком, — каже часом директор кінзаводу.

В Онуфріївській селищній Раді та райвідділі внутрішніх справ, де я оббиваю пороги, мені так не кажуть. І не кажуть, як Іван, що воюю я з вітриками. Розуміюче похитують головами, але не більше. Дозволили, правда, виготовити таблички «Рибу ловити заборонено». Я старанно уклітаю ними ставок, однак вночі завітати «риболов» покидали їх у воду. А видати постанову про заборону риболовлю, як це зробили, наприклад, у Павлограді, наша селищна Рада шукати не наважиться... То, може, мій товариш цілком справедливо запитує мене в боротьбі з вітриками?

Та ж на виправданні ставка затрачено 382 тисячі карбованців. Окупити державні затрати можна. І треба.

Я не знаю, як мені працювати далі. Ось і зараз сиджу на острівці посеред ставка, охоплений сумнівами...

В. ОДИНЦОВ,
рибовод Онуфріївського
кінного заводу.

Учениця 10 класу Помічанняської середньої школи № 2 Марія Дубас мріє стати поліграфістом. Вона просить редакцію розповісти про професію друкаря. Читачці відповідає старший майстер цеху плоского друку обласної друкарні імені Г. М. Дмитрова А. В. Іщенко.

Поліграфія — це галузь промисловості, яка виготовляє різноманітну друковану продукцію згідно з оригіналами, що надходять від видавництва чи інших організацій. Поліграфічний процес складається з великої кількості різних операцій: макетування, ручного чи машинного набору, виготовлення форм (стереотипів), друкування, палітурних робіт та ін.

У практиці найширше застосовуються три способи друку: високий, глибокий та плоский.

ДРУКУВАТИ?

НЕМА НІЧОГО
ПРОСТІШОГО!

Високий друк характерний тим, що у формі друкувальні елементи стоять вище від так званих пробільних. Фарба, що рівномірно наноситься на форму, покриває лише друкувальні елементи, котрі під тиском переносять на папір зображення.

Високий друк застосовують при друкуванні газет, деяких журналів, художньої літератури.

При глибокому способі друкування друкувальні елементи заглиблені відносно пробільних. Фарба заповнює заглиблення. Та її частина, що потрапляє на випуклі пробільні елементи, перед друкуванням механічно стирається. Під час друку форму притискають до паперу, на який і осідає фарба із заглиблень. Цим способом друкують поштові листівки, марки, деякі журнали (наприклад, «Огонек»).

У формі плоского друку, на відміну від попередніх, усі друкувальні й недрукувальні елементи лежать в одній площині. Нанесення фарби на форму здійснюється завдяки явищу змочування водою окремих її частин. На «сухі» друкувальні елементи наносять фарбу. З «мокрих» пробільних вона стікає. І тому на папір, притиснутий до плоскої форми, потрапляє фарба лише з друкувальних елементів.

Плоскодруківальним способом друкують усю кольорову продукцію.

Ми сподіваємося, що бажання Марії здійсниться і вона в майбутньому друкуватиме газети. Оволодіти різноманітними спеціальностями поліграфії можна в спеціальних професійно-технічних училищах Києва, Харкова, Дніпропетровська і Львова, в поліграфічному технікумі (Львів, Радянська площа, 1) та Українському поліграфічному інституті (Львів, вул. Підвальна, 17).

ЧИТАЧ

пропонує,
повідомляє,
запитує

ЗАКОН ПРО ТЕБЕ

ПОДАТОК ЗА ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

Консультацію дає член судової колегії в цивільних справах обласного суду Б. М. Литвиненко

«Я маю присадибну ділянку в 0,15 гектара. Коли працював у відділенні «Сільгосптехніки», то користувався додатково городом у 0,05 гектара. Тепер бурякопримальний пункт надав дружині під город 0,05 гектара землі.

Та якщо в минулому за користування городом податку не брали, то нині додаткову площу враховують при оподаткуванні. Чи правильно це? І. ШНУРОВСЬКИЙ.

с. Трепівка Знаменського району».

Робітників та службовців, котрі мешкають у сільській місцевості, від сплати сільськогосподарського податку за користування городом звільнено. Але треба з'ясувати на місці, як надано додаткову площу землі — під індивідуальний город чи як службовий наділ. За користування службовим наділом орної землі господарства оподатковують згідним податком на загальних підставах.

І городи, і службові наділи надаються за місцем роботи. Між ними є істотна різниця. Городи надає адміністрація разом з профспілковою організацією за рахунок земель виділених підприємству для індивідуального городництва. Службові ж наділи надають окремі підприємства, що мають тимчасово вільні землі, призначені для господарських і технічних цілей.

До редакції надійшов лист Людмила Ч. писала, що кілька років тому серйозно захворіла. Тепер, після лікування, перенесена хвороба ще дається взнаки. Людмила просила допомоги.

Того ж дня редакція відповіла своїм читачам, що її приймуть в обласному відділі охорони здоров'я і направлять на консультацію.

Цей приклад ми навели не для того, аби похвалити себе. Ним ілюструється одна незаперечна істина: піклування про людину лежить в основі діяльності всіх радянських установ та організацій.

І читачі «Молодого комунар» знають, що газета завжди готова прийти їм на допомогу. Тому пишуть про свої турботи і знегоди, просять поради, скаржаться. Щоб допомогти людині, редакція часто посилає до неї свого кореспондента, котрий відкладає важливі справи, або ж передає листа відповідній організації для вжиття заходів. Тому так прикро стає, коли зустрічаєшся з випадками неправди читачів.

Працювали на Олександрійському м'ясокомбінаті випускниці профтехучилища. І написали вони до газети, що гуртожитку комбінат не надає, а за квартиру платити великі гроші, одержуючи 50—60 карбованців, надто важко. Під листом — сім нерозбірливих підписів. У редакції спочатку обурилися: що це, мовляв, за неувага до молодих фахівців! Перевірили скаргу. Виявилось, що свого гуртожитку Олександрійський м'ясокомбінат

ВІД ЛУКАВОГО

ОГЛЯД ЛИСТІВ

сандрійський м'ясокомбінат справді не має. Всіх сімох керівництво поселило в гуртожиток автотранспортного підприємства. Кожна платить за місце та послуги по 16 карбованців (на цілком законних підставах, до речі). Як для гуртожитку, це немало, та ж і зарплата у них, однак, 104—140 карбованців, а не 50—60.

Навіщо ж вони писали такого листа? Робота не подобалась. Але розрахуватись важко, треба відробляти встановлений строк. До того ж не кожен любить добровільно визнавати, що злякався труднощів. Ось і хотіли випускниці заручитись хоч не прямою, та все ж підтримкою газети. І від жалю до себе пішли на обман. Дрібний, але прикрий. Анонімний. І перший на трудовому шляху.

З роками перша безвинна брехня переростає у свідомість ігнорувати правду в інтересах власної вигоди.

Окремі люди були б не проти використати газету для зведення особистих рахунків. Громадянка П. М. М. (так вона назвала себе в листі) розповіла історію про «страшний злодійський» на кримінальному суді одного з магазинів. Цей суб'єкт дійшов до того, що на П. М. М. зауваження про те, що треба відпускати людей, а не розмовляти з друзями, він до м'яса поклав кісток, розсміявся їй прямо в очі і навіть зробив образливий жест. «Наша думка: такому пора покласти край», — зробила висновок аноні-

на авторка і закликала в одностудійні свідки таку собі А. Г. А. Ми подивувалися глумливості листа («Прізвиська вказати неможливо», — писала ця П. М. М., хоча й наводила адреси — свою та А. Г. А.), але вирішили, що невага продавця до покупця, а тим більше грубої засаду до суду. Листа надіслали до Кіровоградського райхарчоторгу міста Кіровограда. І ось директор торгу П. О. Колесник відповів, що описаної події взагалі не сталося, бо продавця, якого так якразно згадувала анонімка, не було тоді на кримінальному суді. За час роботи в магазині на нього не покаржались жоден покупець, писемно чи усно. На довершення з'ясувалося, що за означеною адресою замість А. Г. А. живе громадянка Е., котра ні словом ні духом не відає про ті події.

Надійшов лист і з Богданівки Знаменського району. Невідомий, підписавшись І. Крайновим, повідомляв, що продавця магазину Е. І. Кондратенко зливає для себе вершки з молока, ображає покупців-пенсіонерів.

Перевірка ж виявила, що І. Т. Крайнов скаржи не писав. Більше того, він і молока не купує, бо, по-перше, має свою корову, по-друге, живе далеко від того магазину. А Е. І. Кондратенко він знає як авіаліну, сумлінну трудівницю.

Зрозуміло, що редакція не дала ходу нім листам. Анонімки ж чекали очевидно, зовсім інших результатів.

«Ну й що? — скаже читач. — Нічого страшного, ніхто не потерпіло». Правильно. Але хтось спробував кинути тін на добрих людей, підірвав працівників від роботи.

У селі Федорівці у когось зіпсувався телевізор. Замість того, щоб подати заяву про ремонт на обласне підприємство «Побутрадіотехніка», цей

БРЕСТ ПАМ'ЯТАЄ.

Фото інженера М. НОЖНОВА
(м. Кіровоград).

ХОЧ СКВЕР КРАСИВИЙ...

Вважаю, що мало створювати одні куточки відпочинку. А вже в тому гуркоті і реві, котрий панує на багатьох наших вулицях, особливо центральних, не те, що відпочивати — працювати важко. Я вже багато разів помічала: немилосердно ревути, йде потужний трактор, тягне причіп А на цьому — кілька відер. Чи не забагато для Кіровограда тракторів? Думаю, що державою не завадило б поцікавитись і рівнем шуму кожного трактора, і доцільністю його використання. А центральні вулиці можна було б закрити для тракторів і мотоциклів, які, до речі, теж дуже гуркочуть.

К. ФУРЧЕНКО.

У нашому місті справді мало гарних куточків відпочинку. Добре, що це питання привертає увагу комсомолів і молоді обласного центру. Але інколи й зусиль особливих не треба, слід лише підтримувати в належному стані те, що вже є. Ось, наприклад, біля швейної фабрики є красивий скверик. Та відпочивати в ньому незручно: жодної лавки там немає. До того ж усі території захищені оборотними паперами, очевидно, з тієї ж фабрики. Чому б не довести справу до кінця?

В. ЧЕКАНОВ.

«хтось» пише листа до редакції. В листі він описує, як здорово дивитись передачі про життя або ж програму «Час». Та, на жаль, у селі спеціалістів немає, а з Кіровограда майстри не приїжджають, хоч їх і запрошують. І підписався: «Іванов».

У «Побутрадіотехніці» за підозрілих скаржників в неправді (куди-куди, а в близьку від Кіровограда Федорівку телемайстри виїжджають регулярно, кожного другого й четвертого четверга), і послали працівника спеціально. Він установив, що жоден Іванов у Федорівці і в близьких селах не живе. Це підтвердив і голова виконкому сільради в офіційній довідці.

Гірше закінчилась історія з листом про швейну машину, котра зіпсувалася, за твердженням автора листа, ще до закінчення гарантійного строку. Працівник майстерні, який робить гарантійні ремонти, виїхав з Кіровограда в Олександрійський район і переконався, що коли машина й подалася під час гарантійного строку, то сталося це років п'ятнадцять тому. Так власник «Зінгера» хотів пошкодити свій музейний експонат, обманувши редакцію. А у того майстра, котрий виїжджав до нього і, зрозуміло, не привіз гарантійного талона, були ускладнення на роботі. Ному ніяк не хотіли оплачувати відраження без доказу про виконану роботу — без відрізного галюна.

Окремі люди вважають, що на те й існують установи, щоб перевіряти листи. І пишуть не дуже дотримуючись істини. Як бачимо, ця спроба від лукавого інколи дорого обходиться і державі, і тим, про кого вони пишуть, і, врешті-решт, їм самим.

М. БІДЕНКО.

